

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/171/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118217882
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6118217882.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Marty Brniakovej, v sporovej právnej veci žalobcu: SETCAR s.r.o., so sídlom č.p. 816, 735 32 Rychvald, Česká republika, IČO: 278 50 994, vo veci organizačnej zložky SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, Slovenská republika, IČO: 47 790 857, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom I. X, XXX XX B., proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, právne zastúpenému Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Horná 26, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 868 299, v konaní o zaplatenie 463,98 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Martine č.k. 17Cb/43/2018-143 zo dňa 27. septembra 2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu v Martine č.k. 17Cb/43/2018-276 zo dňa 11.7.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu v Martine č.k. 17Cb/43/2018-143 zo dňa 27. septembra 2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu v Martine č.k. 17Cb/43/2018-276 zo dňa 11.7.2019 v časti napadnutého výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 463,98 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok Okresného súdu v Martine č.k. 17Cb/43/2018-143 zo dňa 27. septembra 2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu v Martine č.k. 17Cb/43/2018-276 zo dňa 11.7.2019 vo zvyšnej časti napadnutého výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 463,98 Eur od 27.4.2017 až do zaplatenia a vo výroku II., ktorým bola uložená povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 40,- Eur ako paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania **z r u š u j e a v r a c i a** v tejto časti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 463,98 Eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 463,98 Eur od 27.4.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 40,- Eur ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanému právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní rozhodol vo veci platobným rozkazom sp.zn. 6Up/83/2018, voči ktorému podal prostredníctvom právneho zástupcu žalovaný odpor.

3. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a právnej úpravy v § 21 ods. 1, 3, 4, 7, 8, 9 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj len „OBZ“, alebo „Obchodného zákonníka“), § 266 ods. 1, 3 OBZ, § 4 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobnú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj len „Zákona č. 328/1991 Zb.“), § 4 ods. 2 písm. b) Zákona č. 381/2001 Z.z., § 11 ods. 7 Zákona č. 381/2001 Z.z., § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z., § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „OZ“), § 524 ods. 1 OZ, § 124 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj len „CSP“), § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 369c Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, 2, 3, § 2 Nariadenia Vlády SR č. 21/2013 Z.z. okresný súd žalobe vyhovel.

4. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania mal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie žaloby. Pri vyhodnotení aktívnej vecnej legitímácie vychádzal okresný súd zo stavu, ktorý bol rozhodný v čase vyhlásenia rozsudku v zmysle § 217 ods. 1 CSP, podľa ktorého pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Zmluvu o nájme č. 461 zo dňa 29.9.2016 medzi nájomcom redmark s.r.o. Martin a prenajímateľom SETCAR s.r.o., IČO: 47 790 857 so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, bolo bez ďalšieho dôvodné vyhodnotiť ako absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 38 ods. 1 OZ, podľa ktorého neplatný je právny úkon, pokiaľ ten, kto ho urobil, nemá spôsobilosť na právne úkony, nakoľko mal okresný súd výpisom z Obchodného registra Okresného súdu Žilina preukázané, že označený postupník je organizačná zložka zahraničnej osoby, ktorá nemá právnu subjektivitu, teda spôsobilosť na právne úkony. Formou podnikania zahraničnej osoby na území Slovenskej republiky je podľa § 21 ods. 3 Obchodného zákonníka podnikanie tejto osoby prostredníctvom organizačnej zložky umiestnenej na území Slovenskej republiky. Organizačná zložka však nemá právnu subjektivitu, a teda nemôže vo vlastnom mene nadobúdať práva a povinnosti a robiť právne úkony. Uvedený nedostatok absolútne neplatného právneho úkonu nemožno konvalidovať ani prijatým Dodatkom č. 1 k Zmluve o nájme č. 461. Listina označená ako Dodatok č. 1 k Zmluve o nájme č. 461 bola podľa jej obsahu vyhodnotená v spojení s listinou - Zmluva o postúpení pohľadávok, obe listiny spolu okresný súd vyhodnotil podľa ich obsahu a tam prejavenej vôle postupom podľa § 266 ods. 1 a 3 OBZ ako zmluvu o nájme. Pokiaľ ide o samotné nájomné zmluvy, ktoré uzavrela za prenajímateľa organizačná zložka, tak jej písomná podoba bola okresným súdom vyhodnotená ako neplatná podľa § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka, avšak zákon u tohto typu zmluvy nevyžaduje písomnú formu a z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že účastníci zmluvy si boli vedomí, že organizačná zložka koná v mene žalobcu, ktorý na území Slovenskej republiky podniká prostredníctvom nej. Účastníci zmluvy sa dohodli na všetkých podstatných náležitostiach nájomných zmlúv a okresný súd ich vyhodnotil ako platné, uzatvorené ústnou formou.

5. Pokiaľ ide o žalobný návrh na zaplatenie sumy 463,98 Eur, tak v danom prípade podľa okresného súdu išlo o pohľadávku vzniknutú titulom škody spôsobenej právnomu predchodcovi žalobcu redmark s.r.o. Dňa 28.9.2016 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bolo poškodené vozidlo spoločnosti redmark s.r.o. Martin a táto škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného. Potom s poukazom na § 4 ods. 2 písm. b) Zákona č. 381/2001 Z.z. vzniklo poistenému z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ - žalovaný za neho nahradil poškodenému (v danom prípade žalobcovi ako právnomu nástupcovi poškodeného) uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením veci. S poukazom na § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z. z. žalobca ako právny nástupca poškodeného bol potom oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi - žalovanému. Škodu a jej výšku žalobca definoval ako rozdiel medzi nákladmi na prenájom náhradného vozidla vo výške 957,60 Eur a sumou 334,02 Eur vyplatenú žalovaným. Žalovaný z celkovej doby nájmu 21 dní uznal len nájom 12 dní.

6. Správou o dopravnej nehode mal okresný súd preukázané, že škoda vznikla porušením právnej povinnosti prevádzkovateľa motorového vozidla poisteného v čase nehody u žalovaného, pričom došlo k poškodeniu motorového vozidla spoločnosti redmark s.r.o. Martin. Existenciu škody a príčinnú súvislosť mal okresný súd preukázanú a medzi účastníkmi ani sporná nebola. Sporná bola výška škody, pričom okresný súd konštatoval, že vykonaným dokazovaním, a to čestným prehlásením konateľa spoločnosti redmark s.r.o. bolo preukázané, že si poškodený prenajal motorové vozidlo na nevyhnutnú dobu počas opravy svojho motorového vozidla, pričom náhradné vozidlo používal na zabezpečenie najdôležitejších povinností firmy, konkrétne na zber a rozvoz účtovných dokladov, návštevy zdravotnej poisťovne, sociálnej poisťovne, nákup kancelárskeho materiálu a ďalšie, teda na zabezpečenie chodu firmy.

Prenájom vozidla okresný súd považoval za náklady, ktoré vynaložil poškodený v súvislosti so vznikom škody, a to za účelom zabezpečenia bežných životných potrieb tak, aby na týchto nebol obmedzený práve vznikom škody. Náhradné motorové vozidlo, ako bolo vykonaným dokazovaním preukázané, poškodený používal za tým istým účelom ako svoje vlastné vozidlo. Ide teda o účelne vynaložené náklady. Škoda definovaná ako nájomné za zapožičané náhradné vozidlo bola podľa okresného súdu škodou, ktorá sa kryje z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu. Pokiaľ ide o samotnú výšku škody, tak okresný súd mal preukázané, že poškodený si prenajal vozidlo na nevyhnutnú dobu odo dňa vzniku škody na jeho motorovom vozidle, až do doby, kedy jeho motorové vozidlo bolo opravené. Náhradné vozidlo, ako vyplýva z čestného prehlásenia, si poškodený musel zapožičať z toho dôvodu, že nemal k dispozícii iné náhradné rezervné motorové vozidlo, ktoré by mohol využívať počas opravy svojho vlastného. Pokiaľ ide o neuznanú dĺžku celej doby nájmu, tak okresný súd konštatoval, že doba nájmu trvala odo dňa, keď došlo ku škodovej udalosti, resp. odo dňa bezprostredne nasledujúceho dňa, až do momentu, kedy vozidlo poškodeného nebolo opravené. Zdôraznil okresný súd, že dĺžku opravy žiadnym spôsobom poškodený nedokáže ovplyvniť. Poškodenému z titulu škodovej udalosti bol vnútený skutkový a právny stav, keď nemohol užívať svoje motorové vozidlo a tým sa ocitol v stave nutnosti zabezpečenia si náhradného motorového vozidla po dobu opravy svojho vozidla a nie je možné po ňom spravodlivo požadovať, aby poškodený si v tejto situácii robil prieskum na trhu o servise, ktorý poskytne opravu v čo najkratšom čase. Čo sa týkalo odpočítania sumy 8,44 Eur titulom prevádzkových nákladov počas doby prenájmu vozidla a odpočítania sumy 66,80 Eur titulom odpočítania DPH z poistného plnenia, tak žalovaný svoje počínanie žiadnym spôsobom neodôvodnil, akurát uviedol, že žalovaný plnil len náklady, ktoré považoval za primerané a preukázané. Okresný súd odpočítanie prevádzkových nákladov považoval za neoprávnené a to z toho dôvodu, že v prípade takéhoto postupu by bolo potom potrebné zohľadniť do výšky škody aj sumu, o ktorú sa hodnota motorového vozidla v dôsledku poškodenia dopravnou nehodou na trhu znížila. Škoda spočívajúca v tom, že poškodený vynaložil náklady na zapožičanie osobného automobilu, prípadne aj vyššie náklady v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho automobilu, ktorý nemohol používať v dôsledku poškodenia, je potrebné považovať za škodu skutočnú, ktorý je škodca povinný nahradiť v rozsahu účelne vynaložených nákladov, resp. za škodcu je povinný takto postupovať žalovaný, u ktorého mal škodca svoje vozidlo poistené.

7. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že pokiaľ ide o úroky z omeškania tak samotný záväzkový vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, v zmysle § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka. Poškodený je podnikateľom, motorové vozidlo, ktoré bolo pri dopravnej nehode poškodené, používal v súvislosti s vykonávaním svojej podnikateľskej činnosti a aj náhradné vozidlo si zapožičal v súvislosti so zabezpečením výkonu podnikateľskej činnosti. Žalovaný - poisťovňa je rovnako podnikateľom. Záväzkové vzťahy vznikajú nielen na základe zmluvy, ale aj priamo zo zákona. Na základe § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z. poškodený (podnikateľ) je oprávnený uplatniť si svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi (žalovanému - podnikateľovi). Je teda zrejmé, že záväzkový vzťah vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným priamo zo zákona a je vzťahom obchodnoprávnym a s poukazom na § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ust. § 261 Obchodného zákonníka je kogentné a teda nie je možné sa od neho odchýliť. Teda aj úroky z omeškania sa budú riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka. Úroky z omeškania dojednané neboli, a preto žalobcovi prislúchali úroky zákonné. Žalobca si uplatnil úroky omeškania v súlade s § 369 Obchodného zákonníka s použitím § 1 ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. Žalobcovi prislúchala aj paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, s poukazom na § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka s použitím § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. vo výške 40,- Eur jednorázovo, ktorú okresný súd spolu s úrokmi z omeškania žalobcovi priznal. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

8. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, z dôvodov podľa 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, ktorý mal za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie podľa žalovaného nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, a to z toho dôvodu, že bez toho, aby vôbec skúmal, či pohľadávka na náhradu škody, ktorú žalobca uplatnil, vôbec vznikla. Žalobca síce predložil ako dôkazy - skeny listín, ktorými preukazuje prevod pohľadávky, avšak podľa žalovaného v konaní nebol predložený jediný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že právnenému predchodcovi žalobcu vznikla škoda. Zo žiadneho z dôkazov predložených zo strany žalobcu totiž nevyplývalo, že v majetkovej sfére právneho predchodcu žalobcu došlo ku vzniku skutočnej škody

spočívajúcej v zmenšení jeho majetku alebo vo vynaložení akýchkoľvek nákladov v súvislosti so vznikom škody na prenájom náhradného motorového vozidla.

9. V odvolaní žalovaný uviedol, že nesúhlasí so súdom prvej inštancie, že existencia škody bola preukázaná a že medzi účastníkmi nebola sporná Zmluvou o postúpení pohľadávky, kedy k úhrade nájomného za náhradné motorové vozidlo došlo vzájomným zápočtom, pretože pohľadávky na započítanie sa nemohli stretnúť, neboli spôsobilé na započítanie, pretože škoda právnomu predchodcovi v čase, kedy malo dôjsť k jej započítaniu, ešte nevznikla. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky publikované pod sp.zn. R 14/2005 a tiež na názor Najvyššieho súdu Českej republiky vyjadrený v jeho rozhodnutí zo dňa 07.02.2007, sp.zn. 25 Cdo 2744/2006.

10. Žalovaný v odvolaní uviedol, že ak malo dôjsť Zmluvou o postúpení pohľadávky k postúpeniu domnejšej pohľadávky na náhradu škody, ktorá právnomu predchodcovi žalobcu nevznikla (nebolo preukázané zaplatenie nájomného, resp. vynaloženie nákladov na prenájom náhradného vozidla zo strany jeho právneho predchodcu), nemohol právnomu predchodcovi žalobcu vzniknúť nárok na jej náhradu, z ktorého dôvodu ani postúpenie takejto neexistujúcej pohľadávky nemohlo byť účinné, a preto sa nemožno stotožniť s okresným súdom, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu ako to plynie z bodu 32. napadnutého rozsudku .

11. V odvolaní žalovaný uviedol, že právny predchodca žalobcu nedisponoval, ani nedisponuje žiadnou pohľadávkou na náhradu škody voči žalovanému, ktorú by mohol Zmluvou o postúpení pohľadávky účinne postúpiť na žalobcu z dôvodu, že právnomu predchodcovi žalobcu škoda (predstavujúca náklady na nájomné za náhradné vozidlo) nevznikla a poukázal „ tiež na nesprávne posúdenie otázky platnosti nájomnej zmluvy (bod 34. odôvodnenia Rozsudku), platnosti nájomnej zmluvy ako aj zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou mal prenajať svojmu právnomu predchodcovi motorové vozidlo, keď súd prvej inštancie konštatoval, že zákon u tohto typu zmluvy nevyžaduje písomnú formu a z vykonaného dokazovania mal preukázané, že účastníci zmluvy sa dohodli na všetkých podstatných náležitostiach nájomných zmlúv a súd ich vyhodnotil ako platné, uzavreté ústnou formou.“ „Ak súd prvej inštancie v bode 34. odôvodnenia Rozsudku uviedol, že Dodatok č. 1 k Zmluve o nájme č. 461 zo dňa 29.09.2016 vyhodnotil v spojení s listinou - Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 19.10.2016 podľa ich obsahu a v nich prejavenej vôle postupom podľa ust. § 266 ods. 1 a 3 zákona č. 513/1992 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OBZ“) a následne konštatuje, že zákon u tohto typu zmluvy (zmluvy o nájme dopravného prostriedku §630 OBZ a nasl.) nevyžaduje písomnú podobu, tak žalovaný nemôže s takýmto záverom súhlasiť, pretože z obsahu listiny označenej ako „Zmluva o nájme č. 461 zo dňa 29.09.2016“ je zrejme, že sa týka prenájmu dopravného prostriedku, ktorým bolo osobné motorové vozidlo Dacia Logan, teda pre platnosť takej zmluvy sa zo zákona vyžaduje obligatórne písomná forma ako to plynie z ust. § 630 ods. 2 OBZ (ďalej len „Zmluva o nájme dopravného prostriedku“). Podľa názoru žalovaného nebolo možné následnou aktivitou žalobcu a jeho právneho predchodcu ako účastníkov Zmluvy o nájme dopravného prostriedku zhojiť tak absolútne neplatný právny úkon na platný uzavretím Dodatku č. 1 k Zmluve o nájme č. 461. Nie je preto pravdivý záver súdu, že účastníci Zmluvy o nájme dopravného prostriedku sa dohodli na všetkých podstatných náležitostiach (podľa ust. § 630 OBZ a nasl.), preto súd prvej inštancie postupoval nesprávne, ak jej obsah vyhodnocoval podľa ust. § 266 ods. 1 a 3 OBZ, v dôsledku čoho Zmluvu o nájme dopravného prostriedku vyhodnotil ako platnú, uzatvorenú písomnou formou.“

12. Žalovaný v odvolaní uviedol, že ak by žalovaný pripustil správnosť argumentácie okresného súdu v tom zmysle, že Zmluvu o nájme dopravného prostriedku je možné bez ďalšieho dôvodne vyhodnotiť ako absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 38 ods. 1 OZ, podľa ktorého neplatný je právny úkon, pokiaľ ten, kto ho urobil, kto nemá spôsobilosť na právne úkony, čo súdu prvej inštancie musí byť zrejme aj z obsahu výpisu z obchodného registra Okresného súdu Žilina, tak je preukázané, že označený postupník je organizačná zložka zahraničnej osoby, ktorá nemá právnu subjektivitu, teda spôsobilosť na právne úkony a formou podnikania zahraničnej osoby na území Slovenskej republiky je podľa § 21 ods. 3 OBZ, podnikanie tejto osoby prostredníctvom organizačnej zložky umiestnenej na území Slovenskej republiky, avšak organizačná zložka podniku nemá právnu subjektivitu, a preto nemôže vo vlastnom mene nadobúdať práva a povinnosti a robiť právne úkony. „Tak v takom prípade je namieste poukázať na tú skutočnosť, že organizačná zložka podniku žalobcu nemohla v súlade s platným právnym poriadkom uzavrieť Zmluvu o nájme dopravného prostriedku, a to vzhľadom chýbajúcu právnu

subjektivitu organizačnej zložky podniku žalobcu, čo má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa ust. § 38 ods. 1 OZ (od jeho vzniku). Z uvedeného dôvodu mal podľa názoru žalovaného súd zamietnuť žalobu. Podľa názoru žalovaného na skutočnosti, že Zmluva o nájme dopravného prostriedku je od počiatku absolútne neplatná nič nemení ani listina Dodatok č. 1 k Zmluve o nájme č. 461 zo dňa 29.09.2016. Žalovaný má za to, že nie je v súlade s právom, aby zo strany žalobcu došlo uzatvorením akéhosi dodatku k absolútne neplatnej Zmluve o nájme dopravného prostriedku. „Absolútna neplatnosť Zmluvy o nájme dopravného prostriedku je neplatnosťou (právneho úkonu), ktorá pôsobí od počiatku (ex tunc), pričom právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik akýchkoľvek práv a povinností žalobcu, v danom prípade vyplývajúcich zo Zmluvy o nájme dopravného prostriedku, resp. z jej dodatku. Z uvedeného teda vyplýva, že neplatnosť Zmluvy o nájme dopravného prostriedku nemožno žiadnym spôsobom konvalidovať, nakoľko tento právny úkon žalobcu je postihnutý absolútnou neplatnosťou a nikdy tento právny úkon ani len nevznikol, teda nedošlo k vzniku žiadnych práv a povinností podľa takejto zmluvy, preto ani pohľadávka na náhradu škody (predstavujúcej náklady vynaložené na náhradné vozidlo), ktorá mala byť postúpená na žalobcu od jeho právneho predchodcu (poškodeného) nemohla vôbec vzniknúť. Dodatkom č. 1 zo dňa 19.10.2016 k Zmluve o nájme dopravného prostriedku sa však žalobca pokúšal absolútne neplatnú zmluvu o nájme dopravného prostriedku zhojiť aj napriek jeho vlastnej vedomosti o tejto právnej vade tohto právneho úkonu. Podľa žalovaného sa žalobca týmto dodatkom pokúsil obísť zákon tak, aby sa Zmluva o nájme dopravného prostriedku javila na prvý pohľad ako platná. Uvedený postup žalobcu tak žalovaný považoval za postup v rozpore s OZ, OBZ, dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku, resp. možno takéto konanie považovať za konanie spĺňajúce znaky nekalej obchodnej praktiky. Poukázal na obsah rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Obo 20/2007, zo dňa 29. januára 2008.

13. V odvolaní žalovaný poukázal, na nesprávnosť záverov v bode 36. odôvodnenia rozsudku okresného súdu, že medzi účastníkmi nebola sporná existencia škody. Uvedený záver nie je pravdivý, pretože žalovaný už v odpore popieral škodu ako aj výšku uplatňovaného nároku.

14. Podľa žalovaného nárok uplatňovaný žalobou, ktorý by mal predstavovať účelne vynaložené náklady na prenájom náhradného vozidla poškodeným nie je dôvodný, pretože žalobca doteraz nepreukázal, že by také náklady poškodený reálne niekedy vynaložil, ani skutočnosť, že by sa malo jednáť o náklady vynaložené účelne a nevyhnutne. Hoci žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu uviedol tvrdenie, že náhradné vozidlo bol poškodený nútený využívať na zabezpečenie svojich potrieb, avšak žalobca podľa žalovaného neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania tejto tvrdenej skutočnosti, pretože žalovanému nebola predložená evidencia jász právneho predchodcu vykonaných náhradným vozidlom, z ktorej by vyplývalo, za akým účelom boli konkrétne cesty uskutočnené, kedy boli uskutočnené, preto žalobca neunesol dôkazné bremeno, čo nemôže ísť na škodu žalovaného a nespĺňa nárok účelnosti vynaložených nákladov za prenájom motorového vozidla. Dôkazné bremeno o preukázaní účelnosti a nutnosti použitia náhradného vozidla zaťažuje žalobcu ako právneho nástupcu poškodeného. Žalobca nepreukázal ním uvádzané tvrdenia o účelnosti použitia náhradného vozidla poškodeným, a to evidenciou jász vykonaných náhradným vozidlom, z ktorej by vyplývalo, za akým účelom boli konkrétne cesty uskutočnené a kedy boli uskutočnené, tak okresný súd ustálil, že náklady na prenájom náhradného vozidla považoval za náklady, ktoré vynaložil poškodený v súvislosti so vznikom škody za účelom zabezpečenia „bežných životných potrieb“, čo podľa žalovaného nevyplývalo z vykonaného dokazovania a tiež ustálil, že náhradné vozidlo poškodený používal, za tým istým účelom ako svoje vlastné vozidlo. Podľa žalovaného ani táto skutočnosť nebola v konaní pred súdom prvej inštancie vôbec preukázaná. Žalovaný zdôraznil, že ak niekto tvrdí, že využíva náhradné vozidlo ako vlastné vozidlo, tak toto tvrdenie ešte neznamená, že ho využíva účelne, ani že ho reálne používa.

15. Pre prípad, že by sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného ohľadne domnelého nároku uplatňovaného žalobcom, tak žalovaný namietal aj správnosť právneho názoru súdu prvej inštancie, ktorý v bode 37. odôvodnenia rozsudku dospel k záveru, že je žalovaný v omeškaní s plnením svojej povinnosti, z čoho následne odvodil vznik nároku žalobcu na úroky z omeškania proti žalovanému. Žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal argumentáciou žalovaného, ktorý k tomuto nároku zaujal pomerne podrobné stanovisko vo svojich vyjadreniach. „Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na obsah svojich písomných vyjadrení a osobitne poukazuje na obsah rozhodnutí súdov, ktoré sa otázkou oprávnenosti úrokov z omeškania a vznikom tohto nároku pri uplatňovaní nároku na náhradu škody priamo u žalovaného ako poisťovateľa zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel už vysporiadali, in concreto: Rozsudok Krajského súdu v Bratislave,

sp. zn. 8Co/151/2016, zo dňa 14.06.2016, Rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/299/2017, zo dňa 26.04.2018 ako aj Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 13Co/347/2017, zo dňa 24.07.2018.“ Súd prvej inštancie podľa žalovaného vôbec nerešpektoval špeciálnu právnu úpravu vzniku tohto nároku upravenú v zákone č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov (ďalej aj len „ZoPZP“ krajský súd používa pre zhodu terminológie použitej žalovaným v odvolaní), poukázal na § 11 ods. 8 ZoPZP, ktoré je vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam OZ upravujúcim povinnosti dlžníka v omeškaní upravujúcim povinnosti dlžníka v omeškaní, zákonnou úpravou špeciálnou, v dôsledku čoho má preto prednosť pred úpravou všeobecnou. Podľa žalovaného potom v zmysle § 11 ods. 8 ZoPZP žalovanému nevznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi úroky z omeškania, nakoľko žalovaný oznámil žalobcovi, že skončil šetrenie poistnej udalosti a výšku priznaného poistného plnenia. Žalovaný si teda splnil svoju zákonnú povinnosť stanovenú v § 11 ods. 6 ZoPZP. Sama skutočnosť, že žalobca nebol s výškou plnenia stotožnený a domáhal sa plnenia v rozsahu väčšom, než mu bolo zo strany žalovaného poskytnuté, nemožno považovať za nesplnenie zákonnej povinnosti žalovaného.

16. V odvolaní žalovaný uviedol, že úrok z omeškania, upravený v § 11 ods. 8 ZoPZP je viazaný na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) ZoPZP a jej účelom je ochrana žalobcu v tom, aby žalovaný pod následkom tejto peňažnej sankcie nezostal nečinný a bol nútený oznámiť v zákonnej lehote žalobcovi spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Sankcia v podobe úrokov z omeškania je tak viazaná výlučne na nesplnenie povinnosti bez ohľadu na to, ako bolo v konečnom dôsledku o nároku žalobcu na poskytnutie poistného plnenia rozhodnuté. Pri preukázaní, že žalovaný splnil povinnosť, ktorá mu vyplýva z § 11 ods. 6 ZoPZP, sa žalovaný nedostal do omeškania s poskytnutím poistného plnenia (náhrady škody), ktoré je uplatnené proti žalovanému v tomto spore a žalobcovi nárok na príslušenstvo pohľadávky, ktoré majú predstavovať úroky z omeškania nevzniklo. Na podporenie správnosti uvedeného záveru žalovaný poukazuje na názor publikovaný v odbornej literatúre“ „Ak poisťovateľ nesplní vyššie uvedenú povinnosť (§ 11 ods. 6 Zo PZP), je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa ust. § 517 OZ.“ /zdroj: Fekete I.: Občiansky zákonník. 4. zväzok (Zväzkové právo - zmluvy). Veľký komentár, 2. aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava: Eurokódex 2015, 750 s./ „Praktický dôsledok tohto ustanovenia (§ 11 ods. 8 ZoPZP) je taký, že poisťovňa je povinná zaplatiť poškodenému úroky z omeškania iba v prípade, ak neskončí prešetrovanie poistnej udalosti do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o poistnej udalosti, resp. ak v tejto lehote neoznámí dôvody, z ktorých nemohla v uvedenej lehote skončiť prešetrovanie poistnej udalosti alebo poistné plnenie znížiť.“ /zdroj: Petruľák, M., Šulíková, M. Poistné zmluvy. Praha : C. H. Beck, 2012, 104 s.“ Žalobca v predmetnom spore uplatnil nárok na náhradu škody priamo proti žalovanému na základe ZoPZP, ktorý v § 11 ods. 7 stanovuje splatnosť poistného plnenia, ktoré je povinný poskytnúť poisťovateľ. Ide o kogentné zákonné ustanovenie, ktoré určuje splatnosť pohľadávky, majúcej základ v zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a neumožňuje určenie iného času splatnosti poistného plnenia. Za situácie, že žalovaný ako poisťovateľ uzná a poskytne poistné plnenie žalobcovi v ním uplatnenej výške, je z hľadiska určenia času rozhodujúci okamih, kedy žalovaný skončil vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti plniť (§ 11 ods. 7 prvá časť vety ZoPZP). Ak však žalovaný odmietol žalobcovi poskytnúť poistné plnenie v ním požadovanom rozsahu, v dôsledku čoho žalobca uplatnil nárok v súdnom konaní, relevantným je až doručenie právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nebude vyplývať iná lehota na poskytnutie poistného plnenia. Preto žalobcovi nevznikol nárok na úrok z omeškania v zmysle § 11 ods. 7 ZoPZP.

17. V odvolaní žalovaný uviedol, že „okrem nedôvodnosti samotných úrokov z omeškania žalovaný aj naďalej trvá na svojom názore, že žalobca si uplatnil nesprávnu výšku úrokov z omeškania. Ku škodovej udalosti od ktorej žalobca odvodzuje svoje nároky, došlo dňa 28.09.2016 prevádzkou motorového vozidla, ktoré malo uzatvorené poistenie pre zodpovednosť za škody spôsobené prevádzkou motorového vozidla (Seat Ibiza EČV: MT506EB patriaceho škodcovi) u žalovaného, na základe čoho sa otázka náhrady škody spravuje ustanoveniami OZ, a to ust. § 427 a nasl., upravujúcimi zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov. Z tohto dôvodu nie je proti žalovanému možné uplatňovať nárok na náhradu vo výške 40,00€ ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky opierajúc sa ust. § 369c OBZ. Rovnako na základe tejto skutočnosti sa potom otázka stanovenia výšky úrokov z omeškania spravuje ustanoveniami §517 ods. 2 OZ v spojení s ust. § 3 nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje aj na obsah ust. § 1 ods. 2 ZoPZP, podľa ktorého, ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti

osobitné predpisy. Predmetné ustanovenie pritom odkazuje na zákon č. 39/2015 o poisťovníctve a na OZ, nie však na ustanovenia OBZ, čo je aj vzhľadom na povahu základu nárokov plynúcich z ust. § 427 OZ pochopiteľné. Obdobne ZoPZP odkazuje na OZ aj v ust. § 11 ods. 8, kde v prípade nárokov na úroky z omeškania s plnením náhrady za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zákon konkrétne odkazuje na ust. § 517 ods. 2 OZ. Vzhľadom na uvedené by v prípade preukázania skutočnej existencie nárokov na poistné plnenie bolo potrebné posudzovať prípadné omeškanie s plnením podľa ust. § 517 ods. 2 OZ a naň nadväzujúcich vykonávacích predpisov, akým je nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.“ Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu.

18. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že napadnutý rozsudok okresného súdu považoval za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Tvrdenia žalovaného ohľadom neplatnosti zmluvy o nájme a aktívnej vecnej legitímácii žalobcu považoval za nepreukázané a zjavne účelové, nakoľko vada v označení osoby, ktorá je účastníkom právneho úkonu, nespôsobuje sama o sebe jeho neplatnosť, pokiaľ možno spoľahlivo zistiť z obsahu alebo skutkových okolností, kto bol jeho účastníkom „(rozsudok NS ČR z 10.04.1997, sp.zn. 2 Cdon 386/1996)“. Rovnako tak v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.09.2001, sp. zn. 7 M Obdo 2/2000 možno konštatovať, že samotné nepresnosti v označení účastníka zmluvy nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je nepochybné, kto zmluvu uzavrel. Práve za účelom odstránenia prípadných výkladových nejasností alebo iného sponchybnovania vôle zmluvných strán spojených s nepresným označením prenajímateľa bol medzi žalobcom a poškodeným uzavretý Dodatok č. 1 k zmluve o nájme, z ktorého jednoznačne vyplýva, že organizačná zložka podniku zahraničnej osoby konala v mene žalobcu, ako aj vedomosť poškodeného o tom, s kým uzatvára predmetnú zmluvu. Napokon aj zo samotného Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 11.04.2017 vyplývalo, že aktívna legitímácia, ktorú žalovaný namietal, nemôže byť sporná, keďže sám žalovaný v rozhodnutí o ukončení likvidácie žalobcovi (resp. jeho organizačnej zložke) poskytol na jeho účet čiastočné poistné plnenie. Opätovne poukázal na Všeobecné obchodné podmienky, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť nájomnej zmluvy. V tomto dokumente je prenajímateľ jasne špecifikovaný ako spol. SETCAR s.r.o., so sídlom 735 32 Rychvald, Česká republika, IČO: 278 50 994. Tvrdenia žalovaného ohľadom absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme, ako aj ďalších právnych úkonov, boli neopodstatnené. Žalobca citoval § 13 ods. 5 Obchodného zákonníka. Organizačná zložka nie je povinná mať základné imanie. Majetok organizačnej zložky je majetkom zriaďovateľa, z čoho vyplýva, že aj za záväzky organizačnej zložky je zodpovedný zriaďovateľ. Vedúci organizačnej zložky je splnomocnený robiť všetky právne úkony týkajúce sa tejto organizačnej zložky. Keďže organizačná zložka nemá právnu subjektivitu a je nedeliteľnou súčasťou zakladajúcej zahraničnej osoby, všetky jej záväzky a dlhy sú súčasne záväzkami a dlhmi tejto zahraničnej osoby. Teda za ne ručí svojim majetkom. Náhrada škody má plniť reparačnú funkciu a má zaistiť plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nakoľko poškodený bol nie vlastným pričinením po dobu opravy fakticky obmedzený v užívaní vlastného vozidla.

19. Pokiaľ išlo o žalovaným namietanú aktívnu legitímáciu žalobcu a z toho vyplývajúci vznik škody, tak žalobca vo vyjadrení uviedol, že podľa bodu 5. predloženej Zmluvy o postúpení pohľadávky je zrejme, že k úhrade faktúry došlo na základe vzájomného zápočtu, v dôsledku čoho žalobca vstúpil do práv a povinností poškodeného. V zmysle predloženej Zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu súčasne uhradil predmetnú faktúru za nájom, čím došlo k vzniku škody a zároveň postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Keďže žalovaný nenahradil vzniknutú škodu v uplatnenom rozsahu, žalobca sa namiesto poškodeného v tomto konaní domáha preplatenia zvyšných nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o neexistencii predmetnej pohľadávky, rozpore so zákonom, či neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky považoval žalobca za neopodstatnené a účelové. Takéto postúpenie pohľadávky podľa ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR neodporuje zákonu. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak v obdobných prípadoch považovaná za platne uzatvorenú. V danom smere sa plne stotožnil s odôvodnením rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/32/2018 zo dňa 03.05.2018, podľa ktorého žalobca v konaní preukázal, že škoda v uplatnenom rozsahu poškodenému vznikla, a to na základe dohody o započítaní podľa čl. 5 Zmluvy o postúpení pohľadávky. Podľa tejto dohody zanikli vzájomné pohľadávky zmluvných strán tejto dohody, konkrétne pohľadávka poškodeného voči žalobcovi podľa čl. 4 Zmluvy o postúpení pohľadávok (t.j. odplata za postúpenie pohľadávky) a pohľadávka žalobcu voči poškodenému z titulu nájomného zo zmluvy o nájme. Rovnako aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn.

3Cob/2/2018 zo dňa 22.03.2018, námietku žalovaného, ohľadne absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, neakceptoval.

20. Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že okresný súd vychádzal zo skutočností preukázaných listinnými dôkazmi predloženými v rámci konania. Akékoľvek ďalšie dokazovanie by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Podľa rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/2/2018, už samotný stav poškodenia motorového vozidla dopravnou nehodou ako poistnou udalosťou je výrazne obmedzujúcim stavom pre poškodeného. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR preto nie je možné spravodlivo požadovať, aby si poškodený v danej situácii viedol evidenciu jednotlivých jász vykonaných na náhradnom vozidle. Takáto povinnosť poškodenému nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zákona. Žalovaný počas konania nepreukázal svoje tvrdenia, a teda nebol schopný relevantne vyvrátiť skutočnosti uvedené žalobcom, ktoré boli podložené listinnými dôkazmi. Je preto potrebné zdôrazniť, že samotná skutočnosť, že sa okresný súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného ešte neznamena, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam alebo že sa dopustil procesného pochybenia. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/75/2018 zo dňa 19.09.2018, podľa ktorého „...vždy tá sporová strana, ktorá tvrdí skutočnosti, je nositeľom dôkaznej povinnosti k týmto poskytnutým tvrdeniam. Tak to bolo aj vo vzťahu k žalovanému, ktorý ak namietal tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti uplatnenej škody žalobcom, bolo na ňom, na žalovanom, aby poskytol okresnému súdu nielen tvrdenia, ale aj dôkazy, ktorými namietal výšku uplatnenej škody žalobcom“.

21. K zdôvodneniu nutnosti a účelnosti prenájmu náhradného vozidla poukázal žalobca vo vyjadrení na predložené Čestné prehlásenie poškodeného zo dňa 19.10.2016, z ktorého nepochybne vyplývalo, že poškodený motorové vozidlo využíval nevyhnutne počas doby opravy za účelom zabezpečenia chodu firmy (poskytovanie účtovných služieb), pričom poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/145/2018 zo dňa 29.11.2018. Pokiaľ išlo o úrok z omeškania, tak do omeškania s plnením poistného plnenia v prípade, ak poisťovňa predmetné plnenie neoprávnene kráti alebo ho vôbec neprizná, sa možno dostať už po uplynutí 15 dní od rozhodnutia poisťovne o likvidácii poistnej udalosti, nakoľko poisťovateľ t.j. žalovaný má zákonnú povinnosť v tejto lehote poskytnúť poškodenému poistné plnenie, avšak nie v akejkoľvek výške, ale v rozsahu, na aký má poškodený nárok. Moment, kedy sa poisťovňa dostáva do omeškania je tak nezávislý od rozhodnutia súdu, na rozdiel od určenia oprávnenosti žalovanej istiny a žalovanej výšky úrokov z omeškania, kde súd posúdi, či je žalobcom uplatnený nárok dôvodný. V prípade určenia začiatku plynutia omeškania však súd len deklaruje už existujúci stav, nakoľko pohľadávka na náhradu vzniknutej škody (zvyšných vynaložených nákladov) tu existovala už pri rozhodnutí poisťovne o poskytnutí neoprávnene kráteného poistného plnenia. Ak ale súd žalobu zamietne ako nedôvodnú, tak deklaruje oprávnenosť a zákonnosť výšky poisťovňou poskytnutého plnenia, z čoho jasne vyplýva, že sa poisťovňa nemohla dostať do omeškania. V zmysle uvedeného preto považoval žalobca uplatnený úrok z omeškania za zákonný a plne dôvodný. „V danom smere tiež poukazujeme na rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/73/2016-52 zo dňa 13.12.2016, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/110/2017.“ „V neposlednom rade poukazujeme na zjavný rozpor podaného odvolania žalovaného, v ktorom žalovaný tvrdí, že predmetná nájomná zmluva sa má na jednej strane posudzovať podľa § 630 ObZ, avšak na druhej strane výška úrokov z omeškania sa už spravuje ustanoveniami OZ, konkrétne § 427 a nasl.“ Námietky žalovaného uvedené v predloženej odvolaní považoval žalobca za neopodstatnené a preto navrhol, aby odvolací súd postupoval podľa § 387 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 17Cb/43/2018-143 zo dňa 27.09.2018 potvrdil ako vecne správny. Súčasne žiadal priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

22. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (č.l. 197 spisu), ktorý uviedol, že popiera, že by v priebehu sporu uvádzal akékoľvek tvrdenia, ktoré by bolo možné označiť za nepreukázané alebo účelové a že by práve z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 11.04.2017 malo vyplývať, že aktívna vecná legitímácia nemohla byť sporná z dôvodu, že žalovaný v rozhodnutí o ukončení likvidácie oznámil žalobcovi, akú výšku poistného plnenia mu poskytne a z akého dôvodu mu (žalovaný) poskytuje poistné plnenie v ním určenej výške. Žalovaný postupoval tak, že zaslal Oznámenie o poistnom plnení žalobcovi a zároveň mu poskytol aj poistné plnenie práve preto, že žalovaný v relevantnom čase vystupoval v právnom vzťahu voči žalovanému ako splnomocnenec poškodeného, ktorý bol zároveň oprávnený prijať poistné plnenie od žalovaného, nie ako postupník, na ktorého by bola účinne postúpená existujúca pohľadávka. O tom, že mala byť pohľadávka, ktorá sa uplatňuje v

tomto spore postúpená na žalobcu sa žalovaný dozvedel až z obsahu listín, ktoré mu boli doručené spolu s platobným rozkazom od súdu v upomínacom konaní. Žalovaný má za to, že žalobca sa pokúša vedome zaviesť okresný súd ohľadne skutočnosti, prečo pred začatím súdneho sporu komunikoval žalovaný so žalobcom a prečo bolo žalobcovi poskytnuté poistné plnenie. Pokiaľ žalobca odmieta tvrdenia žalovaného ohľadom absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme a ďalších právnych úkonov, o ktoré opiera žalobu, a preto majú byť neopodstatnené, tak žalovaný je názoru, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie, ani ostatným podaním nepreukázal, že by boli žalovaného tvrdenia ohľadne absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme, o neexistencii predmetnej pohľadávky, o rozpore s právnym poriadkom ako aj neplatnosťou zmluvy o postúpení pohľadávky bezdôvodné alebo neopodstatnené. Žalovaný preto popieral, že by žalobca preukázal opak a poukázal na obsah svojho odvolania ako aj svoju procesnú obranu uplatnenú v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaný popieral, že by žalobca hodnoverne preukázal, že náhradné vozidlo bolo jeho právnym predchodcom využívané nutne a účelne. Žalobca nebol schopný predložiť evidenciu jász svojho právneho predchodcu (poškodeného), vykonaných náhradným vozidlom, z ktorej by vyplývalo, za akým účelom boli konkrétne cesty uskutočnené, kedy boli uskutočnené, neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu nemôže byť na škodu žalovaného, a preto nemožno považovať uplatňovaný nárok podľa kritéria účelnosti vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla za preukázaný. V tejto súvislosti poukázal žalovaný aj na bod 13 odôvodnenia svojho odvolania a tiež, že by sa do omeškania s poskytnutím poistného plnenia dostal už po uplynutí pätnástich dní od rozhodnutia o likvidácii poistnej udalosti, pretože by mal zákonnú povinnosť v tejto lehote poskytnúť poškodenému poistné plnenie, avšak nie v akejkoľvek výške, ale v rozsahu, na aký má poškodený nárok. Žalovaný je názoru, že právny predchodca žalovaného (poškodený) v procese likvidácie poistnej udalosti nepreukázal nárok na poistné plnenie vo vyššej výške, ako mu bol vyplatený na účet žalobcu, a preto nepovažoval tento názor žalobcu za relevantný. Žalovaný zotrval na obsahu svojich vyjadrení uvedených v odvolaní a podaniach produkovaných v prvoinštančnom konaní. Navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodol v súlade s petitom uvedeným v odvolaní žalovaného.

23. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca (č.l. 228 spisu), ktorý tvrdenia žalovaného považoval v plnom rozsahu za neopodstatnené. Aktívna vecná legitímácia žalobcu bola v konaní pred súdom prvej inštancie preukázaná predloženou zmluvou o postúpení pohľadávky. Táto bola žalovanému riadne doručená už pri uplatňovaní si náhrady škody v rámci likvidácie poistnej udalosti a tvorí jeden z podkladov pre rozhodnutie žalovaného o ukončení šetrenia poistnej udalosti. Predmetný dokument bol predložený spolu s návrhom okresnému súdu. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, podľa ktorého súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ vyslovil záver, že poškodený neuhradil žalobcovi faktúru za nájom vozidla, čím na strane poškodeného nedošlo k zmenšeniu majetku o žalovanú sumu, t.j. k vzniku skutočnej škody a v závislosti od toho nedošlo ani k platnému postúpeniu práva poškodeného na náhradu škody. Bolo potrebné vychádzať zo Zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Úhradu nájomného tak supluje v tomto prípade samotné postúpenie. Odvolací súd taktiež konštatoval, že je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Poukázal na rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/75/2018 zo dňa 19.09.2018 a sp.zn. 13Cob/110/2017 zo dňa 22.11.2017. Keďže žalovaný nenahradil vzniknutú škodu v rozsahu, na aký má poškodený nárok, dostal sa nepochybne do omeškania. Žalobca sa tak namiesto poškodeného domáhal preplatenia zvyšnej časti nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla.

24. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný (č.l. 246 spisu), ktorý uviedol, že popiera, že by v priebehu sporu uvádzal akékoľvek tvrdenia, ktoré by bolo možné označiť za nepreukázané alebo účelové a že by práve z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 11.04.2017 malo vyplývať, že aktívna vecná legitímácia nemohla byť sporná z dôvodu, že žalovaný v rozhodnutí o ukončení likvidácie oznámil žalobcovi, akú výšku poistného plnenia mu poskytne a z akého dôvodu mu (žalovaný) poskytuje poistné plnenie v ním určenej výške. Žalovaný postupoval tak, že zaslal oznámenie o poistnom plnení žalobcovi a zároveň mu poskytol aj poistné plnenie práve preto, že žalovaný v relevantnom čase vystupoval v právnom vzťahu voči žalovanému ako splnomocnenec poškodeného, ktorý bol zároveň oprávnený prijať poistné plnenie od žalovaného, nie ako postupník, na ktorého by bola účinne postúpená existujúca pohľadávka. O tom, že mala byť pohľadávka, ktorá sa uplatňuje v tomto spore postúpená na žalobcu sa žalovaný dozvedel až z obsahu listín, ktoré mu boli doručené spolu s platobným rozkazom od súdu v upomínacom konaní. Žalovaný má za to, že žalobca sa pokúša vedome zaviesť okresný

súd ohľadne skutočnosti, prečo pred začatím súdneho sporu komunikoval žalovaný so žalobcom a prečo bolo žalobcovi poskytnuté poistné plnenie. Pokiaľ žalobca odmieta tvrdenia žalovaného ohľadom absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme a ďalších právnych úkonov, o ktoré opiera žalobu, a preto majú byť neopodstatnené, tak žalovaný je názoru, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie, ani ostatným Podaním nepreukázal, že by boli žalovaného tvrdenia ohľadne absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme, o neexistencii predmetnej pohľadávky, o rozpore s právnym poriadkom ako aj neplatnosťou zmluvy o postúpení pohľadávky bezdôvodné alebo neopodstatnené. Žalovaný preto popieral, že by žalobca preukázal opak a poukázal na obsah svojho odvolania ako aj svoju procesnú obranu uplatnenú v konaní pred súdom prvej inštancie. „...Žalovaný trvá na obsahu svojich vyjadrení uvedených v odvolaní a podaniach produkovaných v prvoinštančnom konaní“. Žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodol v súlade s petítom uvedeným v odvolaní žalovaného.

25. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného podľa § 379 v spojení s § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP rozsudok okresného súdu v časti napadnutého výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 463,98 Eur potvrdil ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. V časti napadnutého výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 9% úrok z omeškania zo sumy 463,98 Eur od 27.4.2017 do zaplataenia a vo výroku II. o povinnosti zaplatiť sumu 40,- Eur a vo výroku III. o náhrade trov konania krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec v tejto časti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

26. Primárne krajský súd vzhľadom aj k rozsahu vyvolaných súdnych sporov medzi žalobcom a žalovaným poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP, keď základom pre konanie a rozhodovanie krajského súdu sú odvolacie dôvody žalovaného v tejto veci vyjadrené v ním podanom odvolaní. Pokiaľ žalovaný nevykvalifikoval iné odvolacie dôvody než tie, ktoré boli obsiahnuté v ním podanom odvolaní, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, ak sa tieto nestali predmetom odvolania žalovaného. Inými slovami, ak žalovaný v odvolaní nerozporoval iné skutočnosti, závery prijaté okresným súdom, tak potom ani krajský súd nemal daný zákonný priestor k tomu, aby pri absencii takýchto odvolacích dôvodov žalovaného podrobil posudzovaniu závery okresného súdu, viažuce sa ku skutočnostiam a dôvodom nenamietaným žalovaným. Ak nie je odvolateľom vyjadrený odvolací dôvod, potom ani krajský súd nemá daný zákonný podklad, aby vyjadril závery k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, z ktorého dôvodu potom pri viacerom vyvolaných a prebiehajúcich sporových konaní medzi rovnakými stranami sporu nie je možné bez ďalšieho odkazovať na rozhodnutia odvolacieho súdu, prípadne na jeho potvrdzujúce, resp. zmeňujúce výroky súdnych rozhodnutí bez toho, aby osobitne bolo pristupované k tomu, čo v rámci zadaných odvolacích dôvodov sa stalo predmetom konania, posudzovania a rozhodovania odvolacieho súdu v danej konkrétnej veci. Vždy je to tá strana sporu, ktorá podáva odvolanie, ktorá odvolacími dôvodmi vymedzuje, čo v záveroch prijatého napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie rozporuje a len to sa môže stať predmetom zhodnocovania zo strany odvolacieho súdu. Ak sú súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľ nerozporuje, tak zákonite tieto bez ďalšieho sa nemôžu stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu, ako uviedol krajský súd, už nie je zákonný priestor, ak v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) § 379 CSP. Z uvedeného vo všeobecnosti vyplýva, že nie je namieste, ak odvolateľ bez ďalšieho poukazuje len na výsledok odvolacieho konania v inej veci bez toho, aby sa rozlišovalo (diferencovalo), čo bolo predmetom odvolacieho konania, posudzovania odvolacím súdom v nadväznosti na odvolacie dôvody, pretože stav každej sporovej odvolacej právnej veci je odlišný vo väzbe na rozsah a dôvody vyvolanej spornosti uplatňovaných nárokov, prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany. Krajský súd považoval za potrebné uvedené vyjadriť nielen vzhľadom k prebiehajúcim viacerým súdnym sporom medzi žalobcom a žalovaným, ale aj z dôvodu, že sa poukazuje bez ďalšieho na prijaté rozhodnutia odvolacieho súdu, bez poznania a diferencovania rozsahu a dôvodov odvolania, ktorými je krajský súd ako súd odvolací viazaný, a to všetko za rešpektovania právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodovania.

27. Za aplikácie § 379, § 380 ods. 1 CSP, krajský súd posudzoval rozsudok okresného súdu a v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a medziach odvolacích dôvodov žalovaného. Ak žalovaný nepoužil v rámci podaného odvolania iné argumenty, než len tie, ktoré boli obsiahnuté v ním podanom

odvolaní, tak následne Krajský súd v Žiline ako súd odvolací mal zákonný priestor sa zaoberať len tými argumentmi, ktoré mali charakter kvalifikovaného odvolacieho dôvodu. Na tomto mieste odvolací súd opäť zdôrazňuje, že čo nebolo predmetom odvolania žalovaného, t.j. čo žalovaný v odvolaní nenamietal sa zákonite potom ani nemohlo stať predmetom konania a posudzovania krajským súdom ako súdom odvolacím.

28. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/171/2019-287 zo dňa 22.1.2020 s tým, že podľa § 219 ods. 1, 3 CSP bolo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámené na úradnej tabuli krajského súdu a na webovej stránke tohto súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle uvedeného uznesenia krajského súdu, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline, v spojení s § 378 ods. 1 CSP.

29. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

30. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

31. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

32. Za aplikácie relevantných zákonných ustanovení bol rozsudok okresného súdu posudzovaný krajským súdom v zmysle odvolacích dôvodov žalovaného, ktorý namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. K tejto námietke vo vzťahu k časti napadnutého výroku I. rozsudku okresného súdu o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 463,98 Eur krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že ak žalovaný v podanom odvolaní namietal skutkové závery okresného súdu, v tejto rovine, tak jeho námietka vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, v zmysle ktorého „...Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov“. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého „...dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový

stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci vo vzťahu k časti výroku I. rozsudku okresného súdu o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 463,98 Eur nenastala.

33. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že v prejednávanej veci bolo nesprávne konštatovanie okresného súdu o vzniku škody na základe vzájomného zápočtu pohľadávok, pretože pohľadávky sa nemohli stretnúť, neboli spôsobilé na započítanie. Krajský súd vo vzťahu k tejto odvolacej námietke žalovaného poukazuje na Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 19.10.2016 (č.l. 17 spisu), ktorej predmetom bola pohľadávka postupcu redmark s.r.o., s.r.o. vo výške 798,00 Eur z titulu jeho nároku voči poisťovni podľa § 4 zák. č. 381/2001 Z.z. v podobe nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 28.9.2016 na motorovom vozidle TOYOTA VERSO, EVČ: MT842DH. Predmetom tohto postúpenia bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému, a to pohľadávka z poistného plnenia z titulu nároku voči poisťovni podľa uvedeného zákonného ustanovenia, teda pohľadávka zodpovedajúca nároku poškodeného voči žalovanému ako poisťovni. Predmetom postúpenia tak bola pohľadávka, čo zodpovedá § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalovaného, že by postupovaná pohľadávka neexistovala. Predmetom postúpenia bola pohľadávka na poistné plnenie, pozostávajúca z nákladov na nájom za užívanie náhradného motorového vozidla počas doby opravy poškodeného motorového vozidla, kedy vo vzťahu k tejto pohľadávke postupovanej poškodeným bol dlžníkom žalovaný. Krajský súd zvyrazňuje, že k úhrade nájomného poškodeným voči žalobcovi došlo formou započítania, čo predstavuje jeden zo spôsobov zániku záväzku, resp. jeden zo spôsobov úhrady peňažnej pohľadávky. Takýmto spôsobom bol preukázaný vznik a existencia škody na strane poškodeného subjektu redmark s.r.o., keď zo Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.10.2016 vyplýva, že sa vzájomné nároky žalobcu a poškodeného, a to nárok poškodeného za odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo navzájom započítavajú. Takýmto započítaním došlo k zmene majetkových pomerov na strane poškodeného redmark s.r.o. v podobe straty jeho pohľadávky na poistné plnenie voči žalovanému, a teda ku vzniku škody v rozsahu zodpovedajúcom postupovanej pohľadávke na poistné plnenie. Zmluva o postúpení pohľadávky preto mala spôsobilý predmet postúpenia a ide o platný právny úkon, na základe ktorého žalobca nadobudol v postúpenom rozsahu pohľadávku na poistné plnenie voči žalovanému. Predmetom tohto postúpenia bol nárok poškodeného voči poisťovni, súčasťou ktorého bola náhrada nákladov za prenájom vozidla, ktorý nárok touto zmluvou bol postúpený žalobcovi. Poškodený bol v tomto kontexte veriteľom, pretože mal pohľadávku voči poisťovni z titulu poistnej udalosti, ktorú pohľadávku postúpil žalobcovi. Práve v dôsledku právneho úkonu započítania, ktorý je obsiahnutý v zmluve o postúpení pohľadávky, uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným, došlo k zmene, zmenšeniu majetkových pomerov a tým ku vzniku škody na strane poškodeného, ktorá pohľadávka bola predmetnou zmluvou postúpená žalobcovi. Uplatnená odvolacia námietka žalovaného v tomto smere preto nemôže obstať.

34. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že okresný súd nesprávne vyhodnotil, že v prípade nájomnej zmluvy sa jedná o platný právny úkon. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že túto argumentáciu žalovaný nepoužil v relevantnom štádiu prvoinštančného konania vo svojich vyjadreniach, a to ani v podanom odpore na č.l. 52 spisu a ani vo svojom vyjadrení na č.l. 100 spisu, teda že nájomná zmluva je absolútne neplatný právny úkon, ktorý nie je možné zhojiť dodatočným schválením ani ho konvalidovať dodatočným odpadnutím dôvodu jeho neplatnosti. Krajský súd vo vzťahu k týmto námietkam žalovaného uvádza, že Zmluvy o nájme v ich písomnom vyhotovení, tak ako sú založené na č.l. 11 spisu, boli vyhotovené s označením prenajímateľa: SetCar, s.r.o., organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857. Dňa 19.10.2016 boli k týmto zmluvám uzatvorené dodatky založené na č.l. 14 spisu, v ktorých je prenajímateľ označený ako: SetCar, s.r.o., so sídlom č. p. 816, 735 32 Rychvald, Česká republika, IČO: 278 50 991, podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom SetCar, s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany. Podľa týchto dodatkov vyhlásil prenajímateľ, že predmetné zmluvy o nájme uzatvorila v jeho mene jeho organizačná zložka s tým, že nájomca vyhlásil, že pri uzatváraní tejto zmluvy bol informovaný o tom, že prenajímateľ podniká na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky. Týmto dodatkom zmluvné strany zároveň upresnili označenie prenajímateľa v zmluve o nájme v znení totožnom ako je označenie prenajímateľa v dodatku č. 1. Na základe uvedeného preto krajský súd konštatuje, že z dôvodu skutočnosti, že na písomne vypracovaných zmluvách o nájme

je prenajímateľ označený ako organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, nie je možné konštatovať uzatvorenie zmluvy o nájme v písomnej forme z dôvodu, že takto označený prenajímateľ nemá právnu subjektivitu. V zmysle § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú nájomnú zmluvu, však možno konštatovať, že nájomná zmluva pre svoju platnosť nevyžaduje písomnú formu. Na jej platnosť tak postačuje aj ústne dojednanie podstatných náležitostí tohto zmluvného typu, ktorými sú najmä predmet nájmu, nájomné a jeho výška. V kontexte uzatvoreného dodatku č. 1, ktorý bol podpísaný medzi žalobcom ako prenajímateľom a redmark, s.r.o. ako nájomcom, je možné konštatovať, že k uzatvoreniu riadnych nájomných zmlúv na základe prehlásení obidvoch dotknutých zmluvných strán v tomto dodatku došlo ústnou formou, keďže je z tohto dodatku zrejmé, že zmluvné strany mali vedomosť o tom, že nájomná zmluva sa uzatvára s prenajímateľom, ktorým je zahraničná právnická osoba SetCar, s.r.o. so sídlom Rychvald, Česká republika, ktorá na území Slovenskej republiky podniká prostredníctvom organizačnej zložky. Neobstojí preto odvolacia argumentácia žalovaného, že sa jedná o absolútne neplatný právny úkon, ktorý by mal byť následne ďalšími úkonmi dotknutých zmluvných strán zhojený. Z predmetného vyhotovenia Zmluvy o nájme a dodatku č. 1 k týmto zmluvám možno konštatovať vôľu tak žalobcu, ktorý konal prostredníctvom organizačnej zložky, ako ak poškodeného uzatvoriť zmluvný vzťah, na základe ktorého poškodený užíval motorové vozidlo prenechané mu žalobcom za dohodnuté nájomné. Na vznik takéhoto právneho vzťahu zákon nevyžaduje jeho zachytenie v písomnej forme, a preto skutočnosť nesprávneho označenia prenajímateľa na písomnom vyhotovení predmetnej zmluvy nemôže viesť k záveru, že by zmluva o nájme medzi žalobcom ako prenajímateľom a spoločnosťou redmark, s.r.o. ako nájomcom, nevznikla. Podstatným pre vznik týchto zmlúv je naplnenie zákonom vyžadovaných podstatných náležitostí tohto zmluvného typu, ktorými sú určenie predmetu nájmu a dojednanie nájomného, ktorá okolnosť okrem iného vyplýva aj z vystavenej faktúry č. 2016400. Medzi žalobcom ako prenajímateľom a poškodeným redmark, s.r.o. tak došlo k uzatvoreniu nájomných zmlúv, na základe ktorých poškodený užíval motorové vozidlá prenajaté od žalobcu. Vzhľadom na konštatované skutkové okolnosti prejednáwanej veci a prijaté závery odvolacieho súdu v tejto veci, len pre úplnosť a podporne, sa uvádza, že nebol pre odvolací súd dôvod na odklon od záverov už prijatých v rozhodnutí sp.zn. 14Cob/46/2019 v tejto posudzovanej rovine.

35. V podanom odvolaní žalovaný namietal, že už v odpore namietal škodu ako aj výšku uplatňovaného nároku. Odvolací poukazuje v tejto súvislosti na obsah odporu žalovaného, tak ako sa nachádza na č.l. 52 spisu. Pri dôslednom vyhodnotení skutočností uvádzaných v odpore žalovaným na č.l. 52 spisu, však odvolací súd nemohol konštatovať obsahovú zhodu s touto odvolacou námietkou žalovaného ak v odpore žalovaný uviedol, že „Podľa nášho názoru nie je sporné, že (i/dňa 28.9.2016, došlo ku škodovej udalosti, pri ktorej došlo ku vzniku škody na motorovom vozidle Poškodeného pre strete s vozidlom, ktoré malo v relevantnom čase povinne zmluvne poistenú zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného, následkom čoho Poškodený nemohol používať svoje motorové vozidlo a ani skutočnosť, že (ii/Poškodený počas tejto doby používal náhradné motorové vozidlo, ktoré mu umožnil užívať žalobca“. Berúc do úvahy citované skutočnosti z odporu, mal odvolací súd za to, že nebol pre odvolací súd vytvorený touto odvolacou námietkou žalovaného priestor na odklon od záverov súdu prvej inštancie s poukazom i na skutočnosti uvádzané odvolacím súdom vyššie. Ak v bode 13 podaného odvolania žalovaný namietal účelnosť vynaložených nákladov a že bolo preukázané, že náhradné vozidlo bol poškodený nútený používať na zabezpečenie svojich potrieb, tak odvolací súd poukazuje na bod 36 napadnutého rozsudku okresného súdu, v ktorej časti okresný súd poukázal na čestné prehlásenie konateľa spoločnosti redmark, s.r.o., ktoré žalovaný v odvolaní nespochybnil a ani osobitne nenamietal. K tejto námietke krajský súd uvádza, že pre posúdenie nutnosti a účelnosti bolo podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a na čas do opravy poškodeného vozidla si musel zapožičať náhradné vozidlo, čo bolo žalobcom v konaní preukázané. Náhradu nákladov vynaložených poškodeným účastníkom dopravnej nehody za náhradné motorové vozidlo je potrebné považovať za škodu súvisiacu a vyvolanú poistnou udalosťou - dopravnou nehodou, ktorej účastníkom bol poškodený, ktorý je právnym predchodcom žalobcu. V prejednáwanej veci okresný súd pri posudzovaní nutnosti a účelnosti nákladov vzniknutých z titulu nájmu náhradného vozidla vychádzal z celkovej doby, počas ktorej bol poškodený práve v dôsledku poistnej udalosti obmedzený v užívaní svojho motorového vozidla, teda je to celkový čas obmedzenia poškodeného v užívaní jeho motorového vozidla.

36. Žalobca tak v konaní v rozsahu priznanom okresným súdom preukázal ujmu, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady na zapožičanie motorového vozidla, k zapožičaniu ktorého bol poškodený donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobil, ale do ktorej sa dostal

vinou klienta žalovaného. Poškodenému tak bol vnútený stav a za tohto nie dobrovoľného skutkového a právneho stavu, do ktorého sa poškodený dostal, si uplatnil voči žalovanému ako poisťovní náhradu nákladov s touto situáciou vzniknutých, a to náhradu nákladov za požičanie motorového vozidla. Náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla len reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať. Pri posudzovaní účelnosti prenájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu je potrebné vychádzať predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Okresný súd tak vecne správne ustálil celkovú dobu nájmu, z ktorej vyplýva suma zodpovedajúca ujme poškodeného titulom nákladov spojených so zabezpečením náhradného motorového vozidla.

37. Na základe uvedených zhodnotení preto pristúpil krajský súd k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti výroku I. tohto rozsudku okresného súdu, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 463,98 Eur, ako vecne správneho rozhodnutia podľa § 387 ods. 1 CSP.

38. Žalovaný v ďalšej časti ním podaného odvolania namietal priznanie úrokov z omeškania, ktoré je podľa jeho názoru v celom rozsahu nedôvodné. Žalovaný argumentoval tým, že v trojmesačnej lehote od oznámenia vzniku poistnej udalosti splnil podmienky § 11 ods. 6, 8 Zákona č. 328/1991 Zb., čím sa nedostal do omeškania. Okresný súd v napadnutom rozsudku uviedol, že „Pokiaľ ide o úroky z omeškania tak samotný záväzkový vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, v zmysle ustanovenia § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka. Poškodený je podnikateľom, motorové vozidlo, ktoré bolo pri dopravnej nehode poškodené používal v súvislosti s vykonávaním svojej podnikateľskej činnosti a aj náhradné vozidlo si zapožičal v súvislosti so zabezpečením výkonu podnikateľskej činnosti. Žalovaný - poisťovňa je rovnako podnikateľom. Záväzkové vzťahy vznikajú nielen na základe zmluvy, ale aj priamo zo zákona. Na základe ustanovenia § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z. poškodený (podnikateľ) je oprávnený uplatniť si svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi (žalovanému - podnikateľovi). Je teda zrejmé, že záväzkový vzťah vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným priamo zo zákona a je vzťahom obchodnoprávnym a s poukazom na ustanovenie § 263 ods. 1. Ustanovenie § 261 je kogentné a teda nie je možné sa od neho odchyliť. Teda aj úroky z omeškania sa budú riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka. Úroky z omeškania dojednané neboli a preto žalobcovi prislúchali úroky zákonné. Žalobca si uplatnil úroky omeškania v súlade s ustanovením § 369 Obchodného zákonníka s použitím § 1 ods. 2 Nariadenia Vlády SR č. 21/2013 Z.z. Žalobcovi prislúchala aj paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, s poukazom na ustanovenie § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka s použitím § 2 Nariadenia Vlády SR č. 21/2013 Z.z. vo výške 40,- € jednorázovo, ktorú súd spolu s úrokmi z omeškania žalobcovi priznal“. Žalovaný argumentáciu vo vzťahu k aplikácii § 11 ods. 6 a 8 Zákona č. 328/2001 poskytol už v konaní pred okresným súdom (napr. č.l. 55 spisu). Citovaný právny záver okresného súdu, ktorý túto argumentáciu žalovaného v tejto rovine nevyhodnotil, je potom podľa odvolacieho súdu predčasný, z ktorého dôvodu došlo v tejto časti k zrušeniu časti prvého výroku rozsudku okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP. Pre právne posúdenie nároku na úrok z omeškania bolo potrebné, aby sa okresný súd vysporiadal s osobitnou právnou úpravou Zákona č. 381/2001 Z.z. jej § 1 ods. 2 v spojení s odkazovými normami, a to vo väzbe na samotným okresným súdom vyslovený záver pri ustálení posúdenia rozhodného práva o posúdení žalovanej pohľadávky ako práva z mimozmluvného vzťahu medzi stranami sporu, k čomu pristupujú i odvolacie tvrdenia žalovaného. Odvolací súd v tomto smere len primerane a podporne poukazuje na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Žiline vo veci vedenej pod sp.zn. 13Cob/46/2019.

39. S ohľadom na uvedené závery pristúpil krajský súd k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie v časti odvolaní napadnutého výroku I. tohto rozsudku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi okrem priznanej istiny tiež 9 % úrok z omeškania a výroku II., ktorým bola uložená povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 40,- Eur ako paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Vo vzťahu k uplatnenej paušálnej náhrade je potrebné poukázať na skutočnosť, že nárok na jej vyplatenie je obdobne ako nárok na úroky z omeškania viazaný na omeškanie dlžníka. Bude preto potrebné, aby okresný súd, vychádzajúc z prezentovaných zhodnotení krajského súdu, opätovne vyhodnotil uplatnený nárok žalobcu, tak v časti úroku z omeškania ako aj v časti požadovanej paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Pokiaľ v rámci nového konania nedôjde ku kvalitatívne odlišnej zásadnej zmene skutkového a právneho stavu veci, bude súd prvej inštancie vychádzať z uvedených záverov odvolacieho súdu. S ohľadom na zrušenie rozsudku

okresného súdu v dotknutej časti pristúpil krajský súd zároveň k zrušeniu tohto rozsudku v časti závislého výroku III. o náhrade trov konania.

40. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

41. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne

posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.